

Hoofdstuk 1

Als Hendrik om acht uur wakker wordt schijnt de zon door een kiertje van de gesloten gordijnen naar binnen.

Hij rekt zich eens heerlijk uit en bedenkt dan wat hij vandaag wil gaan doen. Het is namelijk de eerste dag van de zomervakantie. Het duurt nog zes weken voor hij naar het voortgezet onderwijs gaat. De zeevaartschool, daar is hij voor opgegeven. Hij wil een vak leren waardoor hij op een vissersboot kan werken, net als zijn vader.

De eerste drie weken van de vakantie gaat hij fijn genieten met andere dingen en daarna mag hij nog drie weken lang met vader meevaren.

Hendrik verheugt zich er al op.

Dan hoort hij zijn moeder roepen van beneden, hij schrikt op uit zijn gedachten.

‘Hendrik, kom je beneden? Het is acht uur geweest.’

‘Ik kom eraan,’ zegt Hendrik.

Hij wipt zijn bed uit en gaat zijn gezicht wassen en tanden poetsen. Hij kleedt zich snel aan en vijf minuten later staat hij bij zijn moeder in de keuken.

Hendrik gaat vandaag met zijn kameraden Reindert en Gerrit naar het duin, om een grote wandeling te maken en oude bunkers van de tweede wereldoorlog te bekijken. Dat deed Hendrik vroeger met zijn opa Kees ook altijd. Daar heeft hij goede herinneringen aan.

Opa Kees is er niet meer. Die is twee maanden geleden gestorven.

Het was donderdag 7 mei, Hendrik weet het nog goed. Hij was bij opa Kees in de tuin aan het werk. Het was mooi weer die dag. Opa had gevraagd of hij hem in de tuin wilde helpen,

dan kon hij een paar euro verdienen. Opa was toen al een paar dagen erg moe. Maar hij had gezegd: 'Het zal wel weer over gaan.'

Van een dokter wilde hij niets weten. Toen het werk in de tuin klaar was, zei opa: 'We gaan eens kijken of oma nog een lekker glas limonade voor ons heeft.'

En zo zaten ze even later achter een glas sinas en een plak cake, door oma zelf gebakken.

'Zaterdagmiddag maken we de tuin wel af,' zei opa, 'want morgen moeten we naar de verjaardag van mijn broer, die woont op de Veluwe, dus dat is zeker een uur rijden en dan blijven we meestal een dagje weg.'

'O, dat is goed,' zei Hendrik, 'dan kom ik zaterdagmiddag wel terug.'

Hij stond op, gaf oma een kus en zei: 'Goede reis morgen en tot zaterdag.'

Dat was de laatste keer, dat hij opa Kees in levende lijve had gezien.

Hendrik lag die ochtend erna nog te slapen, toen zijn vader de slaapkamer inkwam en hem wakker maakte.

Dat was vreemd! Vader was toch op zee?

Maar ze hadden bericht gekregen dat zijn vader, Opa Kees dus, was overleden aan een hartinfarct. Oma had wat aan hem gevraagd, maar kreeg geen antwoord. Toen heeft ze direct het alarmnummer gebeld. Maar het was al te laat.

De dominee was naar hun huis gekomen om het droevige nieuws te vertellen. Moeder had toen gelijk de rederij opgebeld en die zouden het vader vertellen. Het was een geluk dat zijn boot dicht voor de kust van Engeland lag, van daaruit kon hij met het vliegtuig terug naar Nederland.

Hendrik reageerde erg verdrietig. 's Middags had hij opa Kees nog in de tuin geholpen en nu was hij gestorven.

De dagen erna gingen in een roes voorbij en op de begrafenis moest Hendrik heel erg huilen. Maar vader en moeder hebben Hendrik de afgelopen twee maanden erg goed opgevangen en veel met hem gepraat. Ze zeiden dat hij de goede herinneringen aan opa Kees moest blijven koesteren.

Nou, en dat doet hij met heel zijn hart. Hij gaat straks eerst nog even naar oma, voordat hij met zijn vrienden het duin in gaat.

Ria, Hendriks moeder, vraagt: 'Kun je dan gelijk naar de bakker? Oma moet óók nog een broodje hebben en wij ook twee, anders kun je straks geen lunch meenemen naar de duinen.'

Ze geeft Hendrik vijf euro en hij loopt naar de hal.

Daar ligt zijn trouwe viervoeter Heino, een mooie Mechelse herder, al te wachten. Hij kijkt hem aan met een blik als wil hij vragen: 'mag ik mee?'

'Kom,' zegt Hendrik, 'eerst de riem om.'

Hendriks vader, Bert, kreeg hem drie jaar geleden van een collega. Het was rond Hendriks tiende verjaardag. Zijn moeder wilde er eerst niets van weten, maar toen ze toch gingen kijken, zwichtte ze al snel.

Hendrik en Heino lopen de straat uit, richting de bakkerswinkel. Heino moet natuurlijk even buiten wachten. Het is gelukkig niet druk bij de bakker, hij is zo aan de beurt. Hendrik noemt op wat hij moet hebben, rekent af en loopt dan naar buiten, waar Heino braaf ligt te wachten. Ze steken de kruising over en nemen dan een sluipteggetje, dat precies bij de achterpoort van oma's huis uitkomt. Als hij bij oma de poort inloopt, zegt hij tegen Heino: 'Blijf jij maar even buiten.' Hij ziet oma al zitten bij het raam. Ze zit aan de tafel. Hij steekt zijn hand op en loopt naar binnen. Het brood legt hij op het aanrecht en loopt dan de huiskamer in. 'Dag oma, hoe is het met u?' Hij geeft oma een kus.

‘Goed jongen, alleen erg eenzaam sinds opa Kees er niet meer is. Maar ja... dat zal wel blijven.’

‘Ik heb het brood op het aanrecht gelegd,’ zegt Hendrik haastig.

‘Oké, dat is goed jongen, dan kan ik weer een paar dagen vooruit. En Hendrik, vertel eens, wat ga je doen vandaag?’

‘Ik ga met mijn kameraden het duin in, lekker wandelen en bunkers bekijken.’

‘Ja, vroeger deed je dat met opa Kees. Nou jongen, ga maar mooie herinneringen ophalen.’

‘Zal ik zeker doen oma.’

‘Zeg lieverd, zou jij morgen voor mij de tuin willen doen, want ik red het niet meer alleen,’ zegt oma verdrietig.

‘Dat doe ik graag voor U oma, vanavond komt papa ook weer thuis van zee en dan heeft hij lekker drie weken vakantie. Ik vraag wel of hij dan meekomt.’

‘O dat hoeft niet hoor, die man zal blij zijn als hij weer even thuis is.’

‘Daar heeft U gelijk in oma,’ zegt Hendrik, maar ik ben er morgen om een uur of tien, oké?’

‘Dat is goed jongen. Trouwens, ik heb nog wat voor jou. Onlangs is oom IJsbrand hier geweest en die heeft voor mij de zolder opgeruimd. Hij vond daar nog een veldfles, een baret en een koppelriem van het leger. Hij dacht dat jij die spullen wel zou willen hebben.’

‘Dank U wel oma! Wat vind ik dat prachtig zeg. Héél erg bedankt!’ zegt Hendrik blij. ‘Maar nu ga ik er weer vandoor oma, want Reindert en Gerrit komen me straks ophalen en ik moet de broodjes nog smeren om mee te nemen naar het duin,’ verontschuldigt Hendrik zich.

‘Doe je wel voorzichtig in het duin?’